

JANEZ FERKOLJ

Nebesno sporočilo

Začnimo to besedilo z molitvijo k Sveti Trojici, katero je angel miru leta 1916 učil moliti tri fatimske pastirčke Jacinto, Frančiška in Lucijo: »Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, iz globine svoje notranjosti Te molim in Ti darujem predragoceno telo, kri, dušo in božanstvo našega Gospoda Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v spravo za vse žalitve, Božje rope in brezbriznosti, s katerimi ga ljudje žalijo. Po neskončnem zasluženju njegovega presvetega Srca in po priprošnji brezmadežnega Srca Marijinega Te prosim: Spreobrne uboge grešnike.«¹ Tudi bistri učenjaki bi si težko zapomnili to teološko jedrnato in zahtevno molitev, ki v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha začenja fatimsko sporočilo iz nebes. Koliko manj bi kaj takega pričakovali od neukih pastirčkov revnega portugalskega podeželja. Prikazanja Božje matere Marije ubogi Bernardki v Lurdu leta 1858 so bila odgovor nebes človeštvu, ki je izgubilo čut za greh. Nebeška Gospa je povedala svoje ime: Brezmadežno spočetje sem – samo Ona je obvarovana vsakega greha. Naslednja stopnja človekove stranpoti je izguba vere v nebesa. Človeštvo dobi odgovor v Fatimi leta 1917 med divjanjem prve svetovne vojne, ko Marija pove: prihajam iz nebes. Hkrati pa povabilo h ključnemu pastoralnemu vodilu za pot k tretjemu tisočletju: sem kraljica rožnega venca.

Nekaj besed fatimske Gospe v globeli Irija

Prvo Marijino prikazanje v Fatimi je bilo 13. maja 1917. »Ne bojte se! Nič hudega vam nočem,« se glasi prvi stavek lepe Gospe. »Iz nebes sem. Prišla sem, da vas povabim semkaj ob isti uri tri-

najstega v mesecu šestkrat zaporedoma. Oktobra vam povem, kdo sem in kaj želim od vas ... Ali se hočete darovati Bogu s tem, da mu boste radi doprinali žrtve in radi sprejemali vse trpljenje, ki vam ga bo poslal, in sicer v spravo za neštne grehe, s katerimi ljudje žalijo Božje veličastvo? Ali hočete trpeti za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščevanje za kletve in vse druge žalitve, ki jih prizadevajo mojemu brezmadežnemu Srcu?» Prikazen pastirčkom še naroči, »naj vsak dan pobožno molijo rožni venec za mir na svetu.«

Besede in videnja 13. julija, glavnega dne prikazanj: Gospa naroči Luciji, »naj prihajajo zvesto vsak mesec. Oktobra jim bo povedala, kdo je in kaj hoče in bo storila velik čudež, da jim bodo ljudje verjeli.« Otroci so imeli videnje pekla. »Videli ste pekel, kamor pridejo duše ubogih grešnikov. Da bi grešnike obvaroval pogubljenja, hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če se bo zgodilo, kar vam bom povedala, bo rešenih mnogo duš in bo mir na svetu ... Vojna gre h koncu. A če ljudje ne nehajo žaliti Gospoda, se bo v kratkem pod Pijem XI. začela druga še hujša vojna. Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki vam ga daje Bog, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojska, lakota, preganjanje Cerkve in papeža (nenavaden nebesni sij nad Evropo v noči s 25. na 26. januar 1938, o katerem je poročal tudi časopis Slovenec). Da to preprečim, bom prišla pozvat, naj posvetijo Rusijo mojemu brezmadežnemu Srcu in naj prejemajo zadostilno obhajilo na prve sobote v mesecu. Če bodo poslušali moje želje, se bo Rusija spreobrnila in bo mir. Drugače bo pa razširila v svetu svoje zmote, ki povzročajo vojske in preganjanje Cerkve; mnogo dobrih bo mučenih, sveti oče bo mnogo trpel; več narodov bo uničenih ... Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago! Sveti oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila in svetu bo dana doba miru. Kadar molite rožni venec, dodajte po vsaki desетки še zdihljaj: Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.«

13. avgusta so otroke zaprli v grad Ourem. Prikazanja tistega dne ni bilo (13. avgusta 1961 so začeli graditi berlinski zid, porušen

je bil 9. novembra 1989; papež Janez Pavel II. je 25. marca 1984 posvetil ves svet in Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu).

13. oktobra Gospa pove svoje ime: »Gospa svetega rožnega venca sem.« Zgodi se sončni čudež: »Dež nenadno preneha, oblaki se pretrgajo in prikaže se sonce kot okrogla srebrna plošča. S silno naglico se suče okoli svoje osi, podobno vrtečemu se ognjemetu, in sipa na vse strani rumene, zelene, rdeče, modre, vijoličaste ... svetlobne žarke in čudovito obarva z njim oblake, drevesa, skale, zemljo, vidce in vso nešteto množico. Naenkrat se nebesni žaromet ustavi, pa samo za hip, nato se spet zavrti, kot bi se sprožilo na tisoče ogromnih umetnih ognjev. Še enkrat se ustavi, pa takoj v tretjič požene v še lepših, še čarobnejših barvah. Nato imajo hipoma vsi občutek, da se je sonce odtrgalo z neba in da v hitrih vijugah pada nanje! Vedno topleje postaja. En sam nepopisen krik groze iz več deset tisoč grl. Kakor da pošasten orkan pretresa gore. Nepopisen strah jim hromi ude. Iz množice se dvigne na tisoče vzlikov: Čudež! Čudež! Verujem v Boga! Zdrava Marija. Moj Bog, usmiljenje ... Vse popada na kolena v blato in z ganljivo pobožnostjo glasno moli kesanje ...«². Po prikazovanjih Matere Božje v Fatimi se je natanko zgodilo vse, kar je bilo napovedano. Človeštvo se je v začetku 20. stoletja poigravalo s takrat najmanjšim odkritim delcem stvarstva – atomom, kar nas še danes navdaja s strahom (atomska bomba), Fatimska Gospa pa v rokah drži sonce, ki predstavlja Jezusa Kristusa.

Zakaj Portugalska in Fatima?

Blažena Devica Marija je za Presveto Trojico – Očetom in Sinom in Svetim Duhom – najvzvišenejša oseba.³ Zato je vsak njen prihod na zemljo zelo velikega pomena, utemeljen na pomembnih razlogih in ga spremlja obilje milosti. Marijina prikazovanja v Fatimi so tesno povezana s prvo svetovno vojno ter pozivi papežev sv. Pija X. in Benedikta XV., naj se vojne končajo. 25. maja 1914 je Pij X. kardinalom na konzistoriju rekel: »Bolj kot kadar koli svet

hrepeni po miru. A kljub temu vidimo, kako se narod dviguje proti narodu in zavedamo se, da lahko iz tega vse bolj poglobljajočega se sovraštva naenkrat izbruhne strašna vojna.« Iskra vojne je vzplamtela 28. junija 1914, mesec dni po preroških papeževih besedah. Na istem konzistoriju je bil navzoč tudi nadškof iz Bologne Giacomo della Chiesa, ki je še istega leta na sedežu apostola Petra z imenom Benedikt XV. nasledil sv. Pija X. Na njegova ramena so padla bremena prve svetovne vojne.

Benedikt XV. je svoja prizadevanja za mir na svetu vodil na dveh področjih: eno ga je usmerjalo k državnikom, drugo k nebesom. Državnike je mnogokrat opozarjal na njihovo odgovornost pred Bogom, svojimi narodi ter zgodovino. Tako je 28. junija 1915 na prvo obletnico začetka vojne rekel: »Tako ko nam je bilo zaupano poslanstvo miru in ljubezni, so bile naše prve besede namenjene narodom in državnikom za mir. Odločili smo se, da vso svojo dejavnost posvetimo pomiritvi sprtih strani. A četudi do sedaj naše prijateljske besede niso dosegle src, še naprej trdno ostajamo pri svoji odločitvi.« V duhu je gledal kri, ki je v potokih tekla po frontah. Še bolj je povzdignil svoj glas in poudaril, da je ta kri Kristusova kri, ker je kri njegovih bratov. Zato je posvaril državnike: »Rotimo vas v Božjem imenu, v imenu našega nebeškega Očeta in Gospoda, v imenu presvete Kristusove krvi, s ceno katere smo bili odrešeni, vas, ki ste po Božji previdnosti na čelu držav v vojni, da ustavite to strašno prelivanje krvi. Pred Bogom in pred ljudmi imate odgovornost, strašansko odgovornost, za vojno in mir. Poslušajte našo prošnjo, očetovski glas namestnika Tistega, ki je prvi sodnik in pred katerim boste odgovarjali ne le za vaša osebna, ampak tudi državniška dejanja.« Ker med državniki ni našel dovolj razumevanja, se je Benedikt XV. obrnil k nebesom. Poleg Kristusa – Kralja miru, je želel, naj se tudi Jezusovo mater Marijo časti kot Kraljico miru. Tako jo je prvič poimenoval v svojem božičnem nagovoru 1915. »Vera in zgodovina nas vodita k Mariji, vedno močni zagovornici in srédnici vseh milosti. Zato molimo: Kraljica miru, prosi za nas.«

Leta 1917, v tretjem letu vojne, je Benedikt XV. ostal osamljen v svojih naporih za mir. Za pomoč se je obrnil k Mariji. Svojega

državnega tajnika kardinala Gasparrija je prosil, naj v njegovem imenu otroke po vsem svetu spodbudi, da Jezusovo mater Marijo prosijo za mir. V tem dokumentu, podpisanem 5. maja 1917 je tudi naročil, da se vzklík Kraljica miru uvrsti v lavretanske litanije. Na fatimska tla je nebeška Gospa stopila 13. maja, ravno takrat, ko se je po cerkvah bralo pismo papeža Benedikta. »Ponižna dekla Gospodova« se je takoj odzvala prošnji za mir, ki ji je bil zaupan. Prikazala se je otrokom in jim povedala, da prihaja iz nebes. Prišla je kot Kraljica miru. Kardinal Tedeschini je v svoji pridigi 13. maja 1951 pred osemsto tisoč romarji v Fatimi dejal: »Marija je odgovorila na prošnjo papeža Benedikta XV.«

Portugalska – posvečena Mariji

Razloge, zakaj se je Božja mati Marija prikazala na Portugalskem, moremo iskati v zgodovini te dežele, ki je vedno čistila Marijo, njena prikazovanja pa so to vez še okrepila. Portugalska svojo zgodovino kot samostojna dežela začenja leta 1085, ko se je začela bitka njenega naroda za osvoboditev izpod nadvlade Mavrov in Špancev (Kastiljcev). Prva prestolnica je bilo mesto Porto, po katerem je dežela dobila ime. Porto je bil posvečen Devici Mariji in je v svojem grbu nosil njeno podobo z napisom »Civitas Virginis« (Mesto Device Marije). Portugalci so se k Devici Mariji zatekali po pomoč v svojih bojih za osvoboditev domovine ter ji posvečali kraje in mesta. Prvo ime, ki so ga dali svoji domovini, se je glasilo: »Terra Sanctae Mariae« (Dežela svete Marije). Leta 1138 je bilo osvobojeno področje Serra da Aire z mesti Leiria, Santarem in Ourem. Po zmagoviti bitki leta 1139 na polju Ouriq so vojaki razglasili svojega vodjo Alfonza za kralja, ki je objavil slovesno posvetitev Portugalske blaženi Devici Mariji. Marijin kip, pred katerim se je to zgodilo, je še danes v nekdanji dvorni cerkvi v mestu Vila Viçosa. Lizbona je bila osvobojena leta 1147, leta 1158 pa mesti Palmela in Alcacer do Sal. Slednje je posebej povezano s fatimsko zgodbo. Glavni branilec mesta Alcacer do

Sal je imel hčerko z imenom Fatima. Ko so vitezi osvojili kraj, so zajeli tudi to deklenco Fatimo. Vitez Gonçalves Hermingues je dekle vzljubil in jo vzel pod svojo zaščito. Čez čas ji je predlagal, da se poroči, a le pod pogojem, da se da krstiti. Fatima je privolila. Pri krstu je prejela ime Ouriana. Kmalu po poroki pa je Ouriana umrla. Pokopali so jo v cistercijanski cerkvi v bližini Ourema. Ker je bila zelo priljubljena, so ljudje iz okoliških krajev pogosto hodili na njen grob, v spominu pa ohranjali njeno prvotno ime Fatima. Kraja njenega groba se je počasi prišlo ime Fatima. Stara samostanska cerkev je propadla, na njenem mestu pa danes stoji župnijska cerkev. V novi cerkvi ni nobenega znamenja, ki bi spominjalo na Fatimin grob, spomin nanjo pa je ostal v imenu kraja Fatima. Ime je zelo ljubo tudi muslimanom, saj je bilo tako ime Mohamedovi hčerki. Zanimivo, kako lepo so kip fatimske Marije romarice sprejeli na primer v Egiptu, Pakistanu in drugih muslimanskih deželah. Poleg Fatime je na tistem področju še veliko drugih imen arabskega izvora, začenjajo se s predpono Al. Aljustrel se imenuje vasica, v kateri so bili rojeni vidci Francišek, Jacinta in Lucija.

11. septembra 1646 je portugalski dvor (cortes) Brezmadežno Devico izbral za zaščitnico in kraljico Portugalske. Člani so skupaj s škofi odšli v dvorno kapelo, kjer je kralj Janez IV. odložil svojo krono in jo postavil pred starodavni kip Matere Božje, pred katerim je prvi portugalski kralj Alfons I. posvetil Portugalsko Devici Mariji. Krona se tam pred Marijinim kipom še vedno nahaja in portugalski kralji je niso nikoli več nosili, tudi okronani niso bili. Janez IV. je v sredino kraljevega grba postavil lik blažene Device, pod njenimi nogami pa kačo ter napis: Tutelarís regni (Varuhinja kraljestva).

Globel Irija, kjer so se zgodila prikazovanja, se nahaja med vasmí Fatima in Moita. Irija nosi ime po starodavni cerkvi, posvečeni sv. Ireni (6./7. st.), mučenki iz bližnjega kraja Tomar. Ime Irena je grškega izvora in pomeni mir, zato bi lahko irijsko globel prevedli z Globel miru.

Bl. Frančišek, bl. Jacinta in Lucija

Značaj fatimskih pastirčkov najlažje razberemo iz njihovih besed, ki so nam ohranjene po zapisih sestre Lucije. Bl. Frančišek je ljubil samoto in molitev pri skritem Jezusu: »Najsvetejše je bilo takrat blizu vhoda v cerkev na levi strani. (Tam je bilo zato, ker so popravljali cerkev). Frančišek se je zadrževal med krstnim kamnom in oltarjem in tam sem ga našla, ko sem se vrnila. Pozneje, ko je že zbolel in sem ga šla na svoji poti v šolo obiskat, mi je včasih naročil: „Pojdi v cerkev in izroči moje pozdrave skritemu Jezusu! Najbolj me boli, da nič več ne morem toliko časa preživeti pri skritem Jezusu.“⁴ Še ne enajstleten je umrl 4. aprila 1919. Bl. Jacinta je vsa gorela v ljubezni do Marijinega brezmadežnega Srca in za svetega očeta ter spreobrnjenje grešnikov. »Samo še malo, pa pojdem v nebesa! Ti ostaneš tu, da boš ljudem povedala, da hoče Bog vpeljati na svetu pobožnost do Marijinega brezmadežnega Srca. Ko bo prišel čas, da to poveš, se ne skrij. Povej vsem ljudem, da nam Bog deli milosti po Marijinem brezmadežnem Srcu, naj jih prosijo pri njej. Jezusovo Srce hoče, da ob njem častimo tudi Marijino brezmadežno Srce; naj jo prosijo za mir, saj ga je Bog njej izročil. O, ko bi mogla v srcih vseh ljudi vžgati ogenj, ki gori v mojih prsih in ki me navdaja s tako veliko ljubeznijo do Jezusovega in Marijinega Srca!«⁵ Umrla je 20. februarja 1920 in bila skupaj z bratom Frančiškom razglašena za blaženo 13. maja 2000 v Fatimi. Oba sta najmlajša blažena nemučenca. Lucija je ostala sama, večino svojega življenja je preživela v karmeličanskem samostanu v Coimbri, kjer je izpolnjevala poslanstvo, da se Rusija in svet posvetita Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Napisala je preko 3700 spisov in pisem. »Neštevilna pisma, ki pridejo semkaj skoraj z vsega sveta, govorijo skoraj samo o težavah in bridkostih, ki jih je človeštvo polno. Pri tem prihajam do prepričanja, da smo samo jaz in mala skupina, ki je kakor jaz imela srečo, da se posveti Gospodu, edine srečne osebe na zemlji. Ne živimo brez križa, ki je delež izvoljenega ljudstva, pač pa se križ, ki ga človek nosi iz ljubezni, spremeni v zaklad velike vrednosti, ki ga nihče, kdor hodi tesno za Kristusom, noče izgubiti. Ne vem, ali ste že kdaj videli

celico karmeličanke. V vsaki je velik lesen križ brez Božje podobe. To pa zato, ker mora po Kristusovem zgledu ona sama biti križana: iti mora za njim korak za korakom na Kalvarijo, kjer mora trpeti smrtni boj in umreti z Njim iz ljubezni in za duše, ki jih On hoče po njej zveličati. Tistemu, ki tako gleda na križ, postane lahek in prijeten. Človek ga ljubi, ker najde v njem vez edinosti z našim Bogom, ki je bil za nas križan, in si nič drugega ne želi kot ljubiti in trpeti iz ljubezni.«⁶ Kakšno globino osebne vere, kakšno ljubezen do vsake podrobnosti prikazan v Fatimi ter milosti izrednega spomina nam razodevajo predvsem njeni *Spomini*, med katerimi zaveje tudi podrobnost skritega in strogega samostanskega življenja v karmelu, ko opisuje, kje in kako jih piše: »V skitem kotičku podstrešja, kamor se zatečem, ob svetlobi revnega steklenega strešnika, da bi kar najbolj ubežala človeškim očem. Za mizo mi služijo kolena, za stol star kovček. Zakaj ne piše v svoji celici?«, bo kdo vprašal. Dobri Bog mi je dobrohotno vzel tudi celico, čeprav je tu v hiši več praznih. Ampak nič hudega, ne potrebujem drugega kakor pokorščino in izročitev Bogu, ki deluje v meni. V resnici nisem nič drugega kakor revno in bedno orodje, ki ga On hoče uporabiti; in kmalu bo Bog Oče – tako kakor slikar vrže neuporaben čopič v ogenj, da postane pepel, – spremenil to svoje neuporabno orodje v pepel groba, do velikega dne večne aleluje. Goreče si želim tistega dne, kajti grob ne uniči vsega in tam se začenja sreča večne in brezmejne Ljubezni.«⁷ Lucija je prag večnosti prestopila 13. februarja 2005. Poleg irijske globeli je bil otrokom najljubši kraj vodnjak v njihovem domačem Aljustrelu, ki ga vidimo še danes. Tam, kjer se jim je prav tako prikazal angel so se pogovarjali o vseh zaupanih jim skrivnostih, drug za drugega molili in jokali. Kamni so slišali.

Sveti Janez Pavel II.

Zelo dobro poznamo življenje sv. Janeza Pavla II., ki je svoje papeževanje strnil v geslo *Totus Tuus*. Kroglo, ki je šla 13. maja 1981 mimo njegovega srca, je nesel v Fatimo in je vdelana v Marijino

krono. Njena materinska roka ga je obvarovala smrti. V zahvalo nebeški Pastirici je leta 1991 v Fatimo prinesel tudi kos padlega berlinskega zidu, znamenje totalitarnih režimov in razdeljenosti Evrope in sveta ter hkrati miru, ki ga iz tega obdobja zgodovine črpamo tudi na Slovenskem. Ob tem navedimo še nekaj mejnikov njegovega življenja, ki se osredotočajo okrog neizogibnega fatimskega števila 13.:

- za papeža je bil izvoljen, ko je imel 58 let: $5+8=13$
- 265. papež: $2+6+5=13$
- obdobje papeževanja: 26 let in 5 mesecev ... $2+6+5=13$
- število dni papeževanja: 9301 ... $9+3+0+1=13$
- datum atentata na Trgu sv. Petra: 13. maj 1981
- datum smrti: 2. 4. 2005: $2+4+2+5=13$
- ura smrti: 21h 37min: $2+1+3+7=13$
- teden njegove smrti: 13. teden v letu 2005
- starost: 85. let: $8+5=13$
- 13. maja 2005 je papež Benedikt XVI. v baziliki sv. Janeza v Lateranu naznanil začetek postopek za kanonizacijo svojega predhodnika.

Papež Benedikt XVI. je v Fatimo poromal 13. maja 2010 ter nebeški Gospe izročil zlato vrtnico. Fatimo je poimenoval *Okno upanja*.⁸ Kako pomenljivo! Takrat je nebo nad Evropo prekrival pepel islandskega ognjenika Eyjafjallajokull. Papež Benedikt XVI., imenski naslednik papeža Fatime – Bendikta XV., je kot prefekt kongregacije za nauk vere v svojem teološkem komentarju celotno fatimsko sporočilo strnil z besedami: »'Moje brezmadežno Srce bo zmagalo'. Kaj to pomeni? Za Boga odprto srce, očiščeno, z gledanjem na Boga, je močnejše kakor pa puške in vsakovrstno orožje. Marijin 'fiat', beseda njenega srca, je preokrenila svetovno zgodovino, ker je privedla Odrešenika v ta svet – ker je v prostoru te privolitve Bog mogel postati človek in ostane zdaj tako za večno. Zlo ima moč v tem svetu, to neprenehno vidimo in izkušamo: moč ima, ker se naša svoboda vedno znova pusti odtrgati od Boga. Toda odkar ima Bog sam človeško srce, in je tako obrnil človekovo svobodo k Bogu, nima svoboda za zlo nič več zadnje besede. Od tedaj naprej velja beseda:

„Na svetu boste imeli stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal“ (Jn 16,33). Fatimsko sporočilo nas vabi, naj se zaupamo tej obljubi.«⁹

Sv. mati Terezija, bl. Alojzij Grozde in Fatima

Največja žena 20. stoletja je zagotovo sv. mati Terezija – papež Frančišek jo je 4. septembra 2016, v letu Božjega usmiljenja, v Rimu razglasil za svetnico. Njeno veliko delo med ubogimi v Kalkuti in širom po svetu je bilo ves čas zraščeno s svetim papežem Janezom Pavlom II. Ob obeh svetnikih lahko zaslutimo njuno globoko, pri-srčno in otroško preprosto navezanost na fatimsko sporočilo, kar je hkrati vabilo za vsakega človeka. »Mati Terezija je na vprašanje, kaj je zanjo molitev, odgovorila: ‘Bog mi govori – in jaz govorim njemu. Tako preprosto je to. To je molitev.’ Molitev je stik od srca do srca: ‘Ko molim k Jezusu, tedaj molim od svojega srca k Jezusovemu Srcu. Ko molim k Materi Božji, od svojega srca k Marijinemu Srcu. Ko molim k svojemu angelu varuhu, tedaj tudi od srca do srca.’ Kadar je šlo za molitev, se je osrednji stavek matere Terezije glasil: ‘Bog govori v tihoti našega srca in mi poslušamo. Potem pa iz polnosti svojega srca govorimo mi in On posluša. To je molitev.’ Njen odnos do Jezusa, do njegove Matere in do marsikaterega svetnika je bil videti zelo oseben. Papež Janez Pavel II. je blagoslovil lep fatimski kip, da bi ga nesli kot darilo materi Tereziji. Ta kip je potem vzela s seboj na vožnjo z vlakom v Ukrajino, kjer je obiskala preživele otroke černobilske nesreče. Neka spremljevalka je odkrila, da kip ne stoji tako, da bi gledal proti materi Tereziji, ampak skozi okno. Zato ga je kar preprosto obrnila. Mati Terezija je oporekala: ‘Pusti vendar, naj gleda skozi okno, saj mora videti, kod se pelje. Tako srečna je, da prihaja semkaj.’«¹⁰

Po zaslugi Božjega služabnika Antona Strleta je Marijino brez-madežno Srce zmagalo tudi v mučeništvu bl. Alojzija Grozdeta. Zloženko o Fatimski Materi Božji je na novega leta dan 1943, na svoji zadnji poti, nosil s seboj, ko je šel obiskat svoje domače na Goriško goro pri Škocjanu na Dolenjskem. Svoj pogled k fatimskim

skrivnostim in dogodkom zaključimo z molitvijo, ki jo je poleg Kempčanove Hoje za Kristusom pred vrati večnosti v duhu svetosti molil bl. Alojzij Grozde, preden je osvojil venec mučeništva: »Pre-sveta Devica Marija, ki si na fatimskih gorah dobrotno razodela trem nedolžnim pastirčkom v rožnem vencu skrite zaklade milosti, vlij v naša srca veliko ljubezen do te svete pobožnosti, da bomo po premišljevanju skrivnosti našega odrešenja, ki nas nanje ta molitev opozarja, tudi deležni sadov istega odrešenja in da prejmemo milost, ki v tej devetdnevnicu zanjo prosimo, v večjo Božjo slavo, v tvojo čast in v korist našim dušam. Amen.

Očenaš, zdrava Marija, čast bodi.

V. Prosi za nas, Kraljica presvetega rožnega venca,

O. da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. O Bog, ki nam je tvoj edinorojeni Sin s svojim življenjem, svojo smrtjo in vstajenjem zaslužil večno zveličanje, daj, da bomo po premišljevanju skrivnosti rožnega venca blažene Device Marije posnemali zgleda, ki so v njih, in dosegli plačilo, ki nam ga obljublajo. Amen.«

Zmagalo je Marijino brezmadežno Srce!

Opombe

¹ S. Zamjen, *Fatima. Marijina beseda svetu*, MD, Celovec 1962, 21.

² Prim. S. Zamjen, *Fatima. Marijina beseda svetu*, MD, Celovec 1962, 23-72.

³ Prim. P. Vešara ofm, *Fatima. 50 . godišnjica Gospih ukazanja 1917-1967*, Hrvatsko književno društvo sv. Cirila i Metoda, Zagreb 1967, 5-16.

⁴ *Spomini sestre Lucije*, Secretariado dos pastorinhos, Fatima 2008, 164-165.

⁵ *Spomini sestre Lucije*, Secretariado dos pastorinhos, Fatima 2008, 137-138.

⁶ L. Ceglar, *Prošnje Fatimske Gospe*, Cistercijanska opatija, Stična 1997, 114-115.

⁷ T. Bertone, G. de. Carli, *Zadnja fatimska vidkinja. Moji pogovori s sestro Lucijo*, MD, Celovec 2008, 19.

⁸ A. Nadrah, *Fatima – okno upanja. Prispevek k zmagi Marijinega brezmadežnega Srca*, Salve, Ljubljana 2013.

⁹ Kongregacija za nauk vere, *Fatimsko sporočilo*, Družina, Ljubljana 2000, 38.

¹⁰ L. Maasburg, *Mati Terezija. Čudovite zgodbe*, Novi svet, Ljubljana 2011, 93.